

Jasmine Dhaenens

Jasmine wou verpleegkunde studeren en kwam na wat prospectie uit op de jeugd- en gehandicaptenzorg. "Na een stage in een kleuterklas in het buitengewoon onderwijs, zei ik thuis: 'ik wil geen verpleegkunde meer doen, ik wil voor de klas staan'. Ik heb mijn hart en ziel verloren aan lesgeven." Jasmine startte in een school in Sint-Jans-Molenbeek en is sinds zes jaar kleuterjuf in Vorst. "Ik ben niet meer weggeraakt uit Brussel. Ik kan de diversiteit en het publiek niet missen."

Wat wil ik?

Ik wil niet dat de kinderen het gevoel hebben: ik moet naar school, ik moet hier leren. Ik wil hen de nieuwsgierigheid meegeven om de wereld rondom hen te leren kennen. Leren begint bij verwondering, bij de goesting en het plezier van nieuwe dingen ontdekken. Dat enthousiasme typeert mij zelf ook als juf. Ik ben een spring-in-'t-veld. Ik ben ook een juf die op haar strepen staat. Er zijn regels en afspraken, maar er is ook plezier. Ik zet mijn talenten in. Ik ben heel muzikaal, ik kan over eender wat liedjes verzinnen. En mijn kinderen zingen mee. Dat is echt fijn.

Waar sta ik voor?

Fouten maken is oké en ik maak er zelf ook, zeg ik aan mijn kleuters. Het hoort bij het leven: je leert, probeert opnieuw, en groeit. In mijn klas durf ik te vernieuwen, met creatieve en speelse werkvormen die het leren stimuleren.

Enthousiasme, betrokkenheid en warmte staan

centraal in mijn aanpak. Ik wil dat kinderen voelen dat ik er voor hen ben als ze nood hebben aan een knuffel, aan troost. Ik zou nergens anders willen lesgeven. De dankbaarheid van de kinderen én hun ouders geven mij het gevoel dat ik een meerwaarde ben voor hen. En dat gevoel wordt nog versterkt door de warme school en fijne collega's.

Waarover ben ik bezorgd?

Ik maak me zorgen over de toekomst van het lerarenberoep en de kwaliteit van het onderwijs op lange termijn. Het wordt steeds moeilijker om voldoende leerkrachten te vinden, zeker in Brussel. Ook Brusselse kinderen hebben recht op goed onderwijs! Hoe jong kinderen ook zijn, in die eerste jaren wordt de basis gelegd voor hun verdere ontwikkeling. Als team moeten we vaak roeien met de riemen die we hebben. Dat heeft vooral gevolgen voor leerlingen met extra noden. Als school hebben we niet altijd de draagkracht om hen voldoende te ondersteunen. Ik zie steeds meer zorgleerlingen in de klas en dat baart me zorgen.

TEKST

Caroline Vanpoucke

FOTO

Patrick Lievens